

Ούζο με Γλυκάνισο!

(Από τη συλλογή «Οι Προφήτες Με Τα Λυπημένα Μάτια»)

«Ήθελα να ήξερα τι στο καλό προσφέρετε και υπάρχουνε σ' αυτόν τον πλανήτη».
Φωνάζοντας με απελπισία την παραπάνω φράση, βγήκε στο πίσω μπαλκόνι του σπιτιού του, να τσεκάρει αν οι δεκαοχτούρες είχαν πει το ούζο.

«Θέλεις να σου πω την ιστορία μου;».

«Ποιος μίλησε;».

«Εγώ καλέ. Κοίτα λίγο επάνω».

Και πραγματικά, σήκωσε το κεφάλι του και είδε μια μικρή δεκαοχτούρα να κάθεται επάνω στο φωτιστικό του μπαλκονιού που ήταν ακριβώς πάνω από τη μπαλκονόπορτα.

«Βλέπω καλά ή χρειάζομαι οφθαλμίατρο;».

«Μια χαρά βλέπεις».

«Για λέγε λοιπόν να δούμε τι θα μας πεις».

«Από πού να ξεκινήσω και πού να τελειώσω; Ας πάρουμε τα πράγματα από την αρχή. Θα σου τα πω με τη σειρά για να σε βάλω στο πνεύμα. Όταν ο

δημιουργός έφτιαξε τη ράτσα μου, μάλλον δεν είχε και μεγάλη εμπειρία με τη δημιουργία πλασμάτων, γιατί δεν μας καλο-πέτυχε για να πούμε και του στραβού το δίκιο. Αυτό που μας κάνει να ξεχωρίζουμε, είναι το ότι μπορούμε να μετράμε μέχρι το δεκαοκτώ, και έτσι προέκυψε και το όνομά μας».

«Μάλιστα! Για ...συνέχισε!».

«Οι γονείς μου πήγανε και φτιάξανε τη φωλιά τους εκεί στο τελευταίο μπαλκόνι της απέναντι πολυκατοικίας. Το βλέπεις;».

«Ε ναι. Το βλέπω».

«Εκεί στέγασαν τον έρωτά τους και εκεί κάποια στιγμή γεννήθηκα κι εγώ. Όπως καταλαβαίνεις όμως, έπρεπε να φεύγουνε κάθε πρωί για να πάνε να βρουνε φαγητό να μου φέρουνε να φάω, αλλά κάποια στιγμή τα πράγματα δυσκόλεψαν πολύ».

«Γιατί;».

«Ε γιατί οι άνθρωποι κρέμασαν εκεί πέρα, κάτι γυαλιστερά στρογγυλά πράγματα, να δεις πως τα λένε... CD νομίζω...».

«Ναι CD τα λένε».

«Ε όχι μόνο οι γονείς μου, αλλά ολόκληρη η γειτονιά μας, έτσι όπως γυαλίζουνε αυτά, φοβόμαστε να πάμε. Οπότε αναγκαστήκαμε να μετακομίσουμε και ήρθαμε εδώ στο δικό σου το μπαλκόνι, πάνω στο ντουλάπι που έχεις εκεί στην άκρη».

«Α ώστε μετακομίσατε ε;».

«Ναι. Η μάνα μου μάζεψε όλο της το νοικοκυριό μέσα σε μια βαλίτσα και ήρθαμε εδώ».

«Μάλιστα. Παρακάτω...».

«Ε εδώ είναι καλύτερα, γιατί εσύ δεν έχεις κρεμάσει απ' αυτά τα στρογγυλά που γυαλίζουνε. CD τα είπες;».

«Ναι μωρέ, προχώρα παρακάτω λέμε...».

«Ε οι γονείς μου εξακολουθούν να φεύγουν κάθε πρωί για το μεροκάματο, αλλά είναι δύσκολοι οι καιροί. Τι να σου πω... Κάποτε έβρισκαν από ότι μου λένε ψιχουλάκια με το τσουβάλι, ενώ τώρα με την κρίση έχουνε δυσκολέψει τα πράγματα. Τέλος πάντων, να μη σου τα πολυλογώ, ένα πρωί που οι γονείς μου έφυγαν όπως πάντα, άκουσα θόρυβο και κρύφτηκα γιατί σε είδα να βγαίνεις στο μπαλκόνι και δεν ήξερα τι θέλεις. Φοβήθηκα. Μετά που άκουσα την πόρτα να κλείνει και κατάλαβα ότι μπήκες μέσα, βγήκα και είδα ότι είχες βάλει ένα πιάτο με καλαμπόκι κοντά στη φωλιά μας. Πεινούσα, αλλά σκέφτηκα πως θα είναι πολύ ευγενικό από μέρους μου να περιμένω να επιστρέψουν οι γονείς μου για να φάμε όλοι μαζί. Βέβαια, παραδέχομαι ότι ο πειρασμός ήταν μεγάλος γιατί το καλαμπόκι είναι μια τροφή πολύ σπάνια τη σήμερα ημέρα και είπα να τσιμπολογήσω κάνα-δυο έτσι για δοκιμή, αλλά για ένα περιεργό λόγο, σε λίγο έβλεπα το πιάτο διπλό. Όταν οι γονείς μου επέστρεψαν έφεραν και άλλο ένα ζευγάρι μαζί τους. Σκέφτηκα ότι θα είναι φίλοι τους».

“Αααα... φέρατε και κόσμο για το τραπέζι;”.

“Τι κόσμο; Ποιο τραπέζι; Τι είναι αυτό;”.

“Σιγά... ένα-ένα να με ρωτάτε. Δεν φέρατε κόσμο μαζί σας;”.

“Όχι. Μόνοι μας είμαστε”.

“Μόνοι σας; Και αυτοί εδώ ποιοι είναι;”.

“Πας καλά παιδί μου; Μας βλέπεις διπλούς; Μόνοι μας είμαστε. Το καλαμπόκι πώς βρέθηκε εδώ;”.

“Το έφερε ο τύπος με την κοτσίδα που μένει εδώ”.

“Αχ... Ας είναι καλά ο άνθρωπος, γιατί σήμερα δεν βρήκαμε τίποτα για να σου φέρουμε να φας”.

«Και καθίσαμε –που λες- και φάγαμε όλοι μαζί οικογενειακά και πραγματικά το απολαύσαμε. Πρέπει όμως να σου πω ότι σε λίγη ώρα τα βλέπαμε όλα διπλά και τριδίπλα και άκουσα τον πατέρα μου να λέει ότι σήμερα το καλαμπόκι δεν το φτιάχνουν όπως παλιά, ενώ σχεδόν αμέσως αρχίσαμε να τραγουδάμε και οι τρεις μας με τις ώρες, πράγμα που ενόχλησε φαίνεται τους γείτονες από τις διπλανές φωλιές, γιατί μας έκαναν παρατήρηση. Είπαν ότι δεν τους αφήναμε να κοιμηθούν για μεσημέρι και αναγκαστήκαμε να σταματήσουμε. Απίστευτα πράγματα. Τέλος πάντων, το καλαμπόκι που μας έφερες ήταν αρκετό και δεν χρειαζόταν πια να ξυπνάνε οι γονείς μου από τα χαράματα για να ψάχνουν να βρουν τροφή. Μόνο που κάθε φορά γινόταν το ίδιο πράγμα. Με το που τρώγαμε το καλαμπόκι σου, αρχίζαμε όλοι μαζί το τραγούδι και άντε ξανά οι γείτονες να μας κάνουν παρατήρηση και την άλλη μέρα πάλι το ίδιο και ούτω καθεξής, μέχρι που ο κολλητός του πατέρα μου ήρθε με τη γυναίκα του να δει τι συμβαίνει στη φωλιά μας και πιάνουμε κάθε μεσημέρι το τραγούδι. Ε και εμείς σαν καλές κοινωνικές δεκαοχτούρες που είμαστε, τους καλέσαμε την άλλη μέρα να φάμε όλοι μαζί και όπως αντιλαμβάνεσαι, σε λίγο όλοι χορεύαμε και τραγουδούσαμε. Να μη σου τα πολυλογώ, σε λίγες μέρες το καλαμπόκι τελείωσε, αλλά με μεγάλη μας χαρά, είδαμε ότι έφερες κι άλλο και αυτή τη φορά μάλιστα, έφερες περισσότερο, έτσι που ο πατέρας μου σκέφτηκε να καλέσει για φαγητό όλη τη γειτονιά. Είναι περιττό βέβαια να σου πω ότι κατέληξε όλη η γειτονιά να τραγουδάει και να χορεύει. Αρκετοί μάλιστα μετακόμισαν και ήρθαν πιο κοντά στη φωλιά μας για

να έχουν ευκολότερη πρόσβαση στο καλαμπόκι. Βέβαια, αρκετά ζευγάρια μετά το φαγητό που έφευγαν, δεν ξέρω γιατί, αλλά έπεφταν πάνω στην κολώνα, μέχρι που δεν άντεξα και ρώτησα».

“Γιατί ρε παιδιά –ρώτησα- πάτε και πέφτετε πάνω στην κολώνα;”.

“Μα δεν φταίμε εμείς γι αυτό –μου απάντησαν- Τις βλέπουμε δύο και πάμε να περάσουμε ανάμεσά τους”.

«Αυτά όμως, είναι λεπτομέρειες. Το θέμα είναι ότι έχουμε εξασφαλίσει την τροφή μας για πολύ καιρό και ο πατέρας μου έχει ήδη οργανώσει κοινωνικά συσσίτια».

«Σοβαρά;».

«Ε βέβαια. Ψέματα θα σου πω τώρα; Να φανταστείς ότι τον προτείνουν για δήμαρχο. Προχθές μάλιστα – επειδή οι δημοτικές εκλογές είναι ήδη κοντά- είχε συγκέντρωση και έβγαλε λόγο εκεί πίσω που είναι ο κήπος του ακάλυπτου χώρου».

«Απίστευτο».

«Ναι και όλα αυτά τα χρωστάμε σε σένα που είχες τη φαινή να μας ταΐζεις καλαμπόκι με ούζο».

«Και πού το ξέρεις εσύ το ούζο πιτσιρίκι πράμα;».

«Εγώ δεν το ξέρω, αλλά άκουσα τον παππού μου να το λέει. Σαν πιο παλιός, ξέρει. Είπε ότι μπροστά σ’ αυτή την κρίση που μας δέρνει, αντί να πεθάνουμε από ασιτία, είναι προτιμότερο να τρώμε καλαμπόκι ποτισμένο με ούζο. Γι αυτό –είπε- ότι πιάνουμε μετά το τραγούδι. Το ούζο φταίει».

«Μα γι αυτό το έκανα. Για να μεθύσετε, να ζαλιστείτε και να μην ξανάρθετε».

«Αυτό όμως που μετράει, είναι το αποτέλεσμα και όπως δείχνουν τα πράγματα, ο πατέρας μου θα είναι ο

επόμενος δήμαρχος».

«Πήγε καλά δηλαδή η συγκέντρωση;».

«Πήγε πάρα πολύ καλά, μόνο που συνέβη κάτι και γι αυτό περίμενα να σε βρω και να μιλήσουμε».

«Τι συνέβη;».

«Θέλω μια χάρη».

«Τι χάρη;».

«Ούζο με γλυκάνισο έχεις;».

«Παρντόν;».

«Λέω... Ούζο με γλυκάνισο έχεις;».

«Μπα; Έχουμε και προτιμήσεις; Δεν σας κάνει δηλαδή αυτό που σας βάζω;».

«Μα ξέρεις τι έγινε; Όλες οι δεκαοχτούρες που μαζεύτηκαν για να ακούσουν τον πατέρα μου, φώναζαν ρυθμικά ένα σύνθημα».

«Τι σύνθημα;».

«Ού-ζο με γλυ-κά-νι-σο! Ού-ζο με γλυ-κά-νι-σο!».

Γιώργος Μπιλικάς